

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. et Mgr. Pavly Klusáckové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce

M. B.,

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. 1471/2019-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu

hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále „prvostupňový správní orgán“). Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 18. 7. 2018 č.j. MHMP 1122664/2018 byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 13. 2. 2018 byl potvrzen.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
3. Dle mínění žalobce ignoroval žalovaný předložené důkazní prostředky. Žalobce již ve správním řízení před prvostupňovým správním orgánem namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž žalovaný tuto způsobilost podkladů nepřezkoumával. Žalobce zdůraznil, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně a není přípustné, aby správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval odlišně. Žalobce nebyl vyrozuměn o svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, pouze mu bylo zasláno vyrozumění o pokračování v řízení.
4. Žalobce namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Rozhodnutí o přestupku č.j. MUH/8842/18/341 a č.j. MHMP 1943109/2016/Svě neobsahují všechny formální náležitosti a žalobce pochybuje o přezkoumatelnosti rozhodnutí. Nebylo prokázáno naplnění materiálního aspektu přestupků a lze pouze těžko dovodit porušení § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Z rozhodnutí není patrné, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, a nebyly dostatečně zjištěny pohnutky žalobce vedoucí k přestupkovému jednání. Správní orgán pochybil, když nenařídil ve věci ústní jednání. Rozhodnutí jsou proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelná.
5. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.
6. Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 10. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil a shrnul průběh správního řízení. Žalovaný poukázal na to, že žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako blanketní, nelze proto činit závěry o nerespektování odvolacích důvodů žalovaným.
7. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl, v souladu s kterými jinými správními orgány mělo být postupováno, přestože namítal zásadu legitimního očekávání. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2018 č.j. 9 A 39/2015-29 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018 č.j. 7 As 124/2018 a podotkl, že v projednávané věci nemůže žalobcovo obecné konstatování zásady legitimního očekávání obstát, protože není s čím srovnat skutkovou spojitost, provázanost či podobnost případů.
8. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobce, že by žalobce nebyl vyrozuměn o svém právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Vyrozuměním ze dne 19. 3. 2018 bylo žalobci sděleno mimo jiné i to, že má možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí do 5 dnů ode dne doručení vyrozumění, přičemž toto vyrozumění bylo doručeno 19. 3. 2018 do datové schránky zástupce žalobce. Následně bylo řízení ve věci na žádost žalobce přerušeno. Po uplynutí lhůty pro přerušování sdělil

prvostupňový správní orgán žalobci, že v řízení bude pokračováno, přičemž zástupce žalobce opakovaně vystupuje jako zástupce v řadě případů řízení o námitkách a musel vědět, že bude následovat vydání rozhodnutí. Nadto se v řízení o námitkách uplatňuje zásada koncentrace řízení, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017 č.j. 8 As 186/2016-39, s čímž je zástupce žalobce rovněž obeznámen.

9. Dle mínění žalovaného jsou námitky směřující proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích z hlediska záznamu bodů irelevantní a prvostupňovému správnímu orgánu nepřísluší úvaha o tom, zda odpovídající počet bodů zaznamenaná či nikoliv, nebo zda rozhodnutí byla vydána v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce se při pochybnostech o přezkoumatelnosti rozhodnutí sloužící jako podklad pro záznam bodů měl bránit podáním opravného prostředku. Žalovaný odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 8. 2014 č.j. 4 As 127/2014 a ze dne 3. 1. 2019 č.j. 8 As 77/2018.
10. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

III.

Obsah správního spisu

11. Příkazem Městského úřadu Hustopeče ze dne 30. 1. 2018 č.j. MUH/8842/18/341 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil z nedbalosti dne 13. 1. 2018 v 8:45 hodin tím, že řídil osobní motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje pod vlivem alkoholu, kdy hlídka Policie ČR zjistila při orientační dechové zkoušce minimální hladinu alkoholu ve výši 0,57 – 0,52 ‰, čímž žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců. Příkaz nabyt právní moci dne 13. 2. 2018.
12. Rozhodnutím magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 11. 2016, č.j. MHMP 1943109/2016/Svě byl žalovaný uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil dne 25. 9. 2016 tím, že z nedbalosti řídil motorové vozidlo rychlostí minimálně 92 km/h na úseku s maximální dovolenou rychlostí jízdy vozidel stanovenou obecnou úpravou pravidel silničního provozu na 50 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákon o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 11. 2016.
13. Oznámením ze dne 19. 2. 2018 byl žalobce vyrozuměn o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.
14. Žalobce podal proti provedení záznamu bodů dne 13. 3. 2018 námitky.
15. Dne 19. 3. 2018 bylo žalobci doručeno vyrozumění o doručení námitek žalobce správnímu orgánu a o možnosti žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
16. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 18. 7. 2018, č.j. MHMP 1122664/2018 byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 13. 2. 2018 byl potvrzen. Prvostupňový správní orgán vycházel z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 10. 11. 2016

s vyhlášeným rozhodnutím č.j. MHMP 1943109/2016/Svě, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů za přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a z příkazu Městského úřadu Hustopeče ze dne 30. 1. 2018 č.j. MUH/8842/18/341, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 7 bodů za přestupek spočívající v řízení vozidla pod vlivem alkoholu se zjištěným obsahem alkoholu vyšším než 0,3 promile). Prvostupňový správní orgán přezkoumal, zda provedený zápis bodů odpovídá příloze č. 1 zákon o silničním provozu a dospěl k závěru, že body byly správně zapsány podle přílohy k zákonu č. 361/2000 S a zápis bodů byl proveden na základě způsobilých podkladů. Prvostupňový správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost aktů orgánů veřejné a státní moci, na základě kterých byl záznam bodů proveden a jeho činnost je pouze evidenčního charakteru. Nesouhlas účastníka řízení s provedeným záznamem bodů nebo přestupkem není důvodem pro opravu v záznamu bodů. Prvostupňovému správnímu orgánu nepřísluší žádná správní úvaha o tom, za jakých okolností a jakým způsobem bylo řízení o přestupku vedeno. Cílem připsání bodů řidiči je sledovat dodržování zákona o silničním provozu a je prováděno z úřední povinnosti. Námitky žalobce byly proto shledány nedůvodnými.

17. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podal žalobce dne 8. 8. 2018 odvolání, v němž uvedl, že jej o odvolací důvody doplní do dvaceti dnů. Prvostupňový správní orgán žalobce vyzval dne 9. 8. 2018 k odstranění nedostatků podání tak, že uvede, v čem spatřuje rozpor rozhodnutí prvostupňového správního orgánu s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a to do 5 dnů od doručení usnesení. Žalobce však odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu s odůvodněním, že prvostupňový správní orgán měl povinnost záznam bodů na základě pravomocných rozhodnutí provést. Nepřísluší mu posuzovat, zda rozhodnutí o přestupku bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou nebo zda odpovídající počet bodů vůbec zaznamená. Prvostupňový správní orgán uvedl přestupky, jichž se žalobce dopustil, uvedl počet bodů, který odpovídá příloze zákona o silničním provozu a zaznamenal odpovídající počet bodů. Žalobce nenamítl žádné skutečnosti, které by vedly ke zpochybnění správnosti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, pouze prvostupňový správní orgán informoval, že inicioval zahájení přezkumného řízení ohledně příkazu Městského úřadu Hustopeče. Žalovaný se ztotožnil s postupem a závěry prvostupňového správního orgánu.

IV.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým postupem soudu souhlasili.
21. Žaloba není důvodná.
22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

23. Dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.
24. Dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno (...), b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku (...).
25. Dle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.
26. Dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.
27. Dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
28. Dle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.
29. Dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
30. Soud předesílá, že v případech, kdy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je dostatečné, když se k takto obecným

námítkám vyjádří soud rovněž jen v obecné rovině. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat...míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

31. Zároveň rozsah reakce soudu na konkrétní námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně i s akceptací odpovědi implicitní (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50 nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50).
32. Není ani smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
33. Žalobce namítal, že žalovaný opominul žalobcovy námítky a žalobcem předložené důkazy. Soud především upozorňuje, že žalobce podal odvolání jako blanketní. Nelze proto vyčítat žalovanému, že na námítky žalobce nereagoval, když žalobce žádné konkrétní námítky ani nesdělil.
34. Žalobce zdůrazňoval zásadu legitimního očekávání s tím, že není přiléhavé, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57 vypořádával argumentačně totožnou námitku formulovanou týž advokátem ve skutkově obdobné věci. Zde konstatoval, že „správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i

nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Pokud by tedy různé správní orgány postupovaly nezákonně a navzájem odlišně, nejednalo by se o setrvalou správní praxi a tedy způsobitou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem či u žalovaného ministerstva dopravy. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně v obdobných věcech, nevzniklo by žalobci žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Ačkoliv obecně lze přisvědčit žalobci, že stav, kdy by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, by byl nežádoucí, žalobce však nezmínil žádná konkrétní rozhodnutí či řízení s obdobnými znaky, ve kterých správní orgány postupovaly odlišně od žalovaného. S ohledem na obecnost této námitky žalobce, kdy žalobce ani nezmínil žádná konkrétní rozhodnutí či řízení s obdobnými znaky, ve kterých správní orgány postupovaly odlišně od žalovaného, nelze učinit závěr, že by v posuzované věci k porušení zásady legitimního očekávání došlo.

35. Žalobce namítal, že neměl možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a nebyl o tomto svém právu vyrozuměn. Toto tvrzení žalobce však nemá oporu ve správním spisu. Jak vyjádřil Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, 303/2004 Sb. NSS), „smyslem (...) je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi ‚před vydáním rozhodnutí‘, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.“ Dne 19. 3. 2018 bylo žalobci doručeno vyrozumění o doručení námitek žalobce správnímu orgánu a o možnosti žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, na které žalobce reagoval podáním ze dne 27. 3. 2018 nazvaným „Vyjádření se k podkladům správního spisu“, v němž žádal přerušování řízení. Prvostupňový správní orgán žalobci vyhověl a řízení přerušil, o pokračování řízení jej vyrozuměl a následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Poté, co byl žalobce vyrozuměn o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, již k dalšímu doplňování podkladů nedošlo. Z toho důvodu prvostupňový správní orgán již nemusel po pokračování v řízení žalobce znovu upozorňovat, že má právo se k podkladům vyjádřit. Tato námitka žalobce je proto nedůvodná.
36. Stěžejní námitka žalobce se týkala nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Rozhodnutí o přestupku č.j. MUH/8842/18/341 a č.j. MHMP 1943109/2016/Sve. neobsahují všechny formální náležitosti a žalobce pochybuje o přezkoumatelnosti rozhodnutí. Dle mínění žalobce nebylo prokázáno naplnění materiálního aspektu přestupků, lze pouze těžko dovodit porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a z rozhodnutí není patrné, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, a nebyly dostatečně zjištěny pohnutky žalobce vedoucí k přestupkovému jednání. Správní orgán pochybil, když nenařídil ve věci ústní jednání. Rozhodnutí jsou proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelná.

37. Nejzásadnější otázkou v projednávané věci je proto posouzení způsobilosti podkladů pro záznam bodů. V obou případech bylo podkladem rozhodnutí správního orgánu ve standardním správním řízení (nejednalo se o uložení pokuty v tzv. blokovém řízení). Dle názoru soudu je třeba vycházet z ustálené judikatury správních soudů, která důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V tomto řízení správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2009 č. j. 9 As 96/2008-44, též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. srpna 2012 č. j. 11 A 107/2011-31). Výjimkou z této zásady jsou toliko zásadní vady podkladového rozhodnutí, jež vyvolávají jeho nicotnost nebo nezpůsobilost vyvolat právní účinek spočívající v záznamu bodů v registru řidičů. Námitkové řízení nemá nahrazovat řízení o opravných prostředcích proti původnímu rozhodnutí. Proto nemohou být v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem uplatňovány výtky, které mají místo v řízení o samotném přestupku, např. že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. Správní orgány proto nepochybily, když nad shora uvedený rámec podklady pro záznam bodů nepřezkoumávaly.
38. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud podotýká, že námitky žalobce týkající se způsobilosti podkladových rozhodnutí pro zápis bodů do registru řidičů neshledal důvodné. Z příkazu Městského úřadu Hustopeče ze dne 30. 1. 2018 č.j. MUH/8842/18/341 a rozhodnutí magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 11. 2016, č.j. MHMP 1943109/2016/Svě vyplývá, komu a za jaké jednání byla pokuta uložena. Pokuty byly uloženy ve standardním správním řízení, nejednalo se o blokové pokuty. Žalobce je v rozhodnutích vždy identifikován jménem a příjmením, datem narození a adresou. Samotné přestupkové jednání je ve všech rozhodnutích řádně specifikováno. Soud má za to, že rozhodnutí o přestupcích nepřezkoumatelností netrpí.
39. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním znakem, tedy že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti a formálním znakem, tedy že jednání je za přestupek označeno a vykazuje znaky stanovené zákonem, přičemž materiální a formální stránka přestupku musí být naplněna současně. Cílem a účelem zákona o silničním provozu je

chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tj. důležitý společenský zájem, přičemž postačí pouhé ohrožení tohoto zájmu, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 118/2012 - 23 ze dne 27. 9. 2012). Pro úplnost městský soud uvádí, že „[f]ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 92/2014 - 32 ze dne 12. 2. 2015 a č. j. 5 As 104/2008 - 45 ze dne 14. 12. 2009). Právě vyslovené závěry platily v plném rozsahu také za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „dřívější zákon o přestupcích“), účinného v době vydání magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 11. 2016, č.j. MHMP 1943109/2016/Svě.

40. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaných přestupků ve všech znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jeho jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem a řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje potenciální hrozba ohrožením, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 118/2012 - 23 ze dne 27. 9. 2012).
41. Žalobcova námitka tak není důvodná, neboť žalobce svým jednáním naplnil formální i materiální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, resp. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
42. Důvodná není ani námitka žalobce, že ve věci nebylo správními orgány nařízeno ústní jednání. V případě rozhodnutí magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 11. 2016, č.j. MHMP 1943109/2016/Svě bylo dokonce při ústním jednání rozhodnuto. Je pravdou, že o druhém přestupku bylo rozhodnuto příkazem Městského úřadu Hustopeče ze dne 30. 1. 2018 č.j. MUH/8842/18/341, avšak příkaznímu řízení je rozhodnutí bez nařízení ústního jednání a provedení dokazování vlastní, a je možno jej vést pouze v případě splnění zákonem taxativně stanovených podmínek. Takový postup však vyplývá z povahy příkazního řízení a není, za předpokladu že byly splněny předpoklady pro vedení příkazního řízení, na újmu právům žalobce. Nesplnění podmínek pro vedení příkazního řízení ostatně žalobce ani nenamítal.
43. Nedůvodná je nakonec také žalobcova námitka, že nebyly zjištěny jeho pohnutky vedoucí k přestupkovému jednání, neboť ty nemají z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí žádný význam. Žalobce si musel být vědom, jaká nejvyšší povolená rychlost v daném úseku je a ať už ji překročil úmyslně nebo nedbalostně, odporuje jeho jednání zákonu o přestupcích, podle nějž postačuje pro vznik odpovědnosti zavinění z nedbalosti (§ 3 dřívějšího zákona o přestupcích, § 15 odst. 1 zákona o přestupcích). Obdobně lze konstatovat, že bezpochyby žalobce musel vědět, že nemá řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. V řízeních o přestupcích nebyly správním orgánem I. a II. stupně zjištěny žádné okolnosti, které by porušení povinnosti řídit se dopravním značením vylučovaly. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce ani svou pohnutku nijak blíže nespecifikuje.

V.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

44. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. července 2022

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu